

Nematomi priesazai ir draugai žmoniui.

Pagal Bitnerį.

teip aiškus, kad iš pavidalo vieno grūdėlio galima spręsti, nuo kokių augmenų žiedų pačią tie grūdėliai. Bet ne visi augmenys leidžia savo žiedų dulkes į orą. Didėsni dalis augmenų nepasitiki ant vėjo ir jam nepaveda užvaisinimo žiedų, tą darbą, taigi užvaisinimą, paveda drugiams ir bitėms, kurioms už patarnavimą užmoka žiedai, duodami maistą ir medų, surinkta tam tikslui induose, nuo vilioja tuos pilsius. Bitės ir drugiai, lakiodami nuo žiedo ant žiedo, rinkdami juose maistą, aplimpa dulėmis ir tokiu būdu jas perves nuo vieno žiedo ant kito ir užvaisina turėdamos išduoti vaisių moteriškus žiedus. Yra vienas daug augmenų pavidalų užvaisinimą vėjų, kuris vaisingas dulkes pagriebia ant oro; dulkių tu laike žydėjimo ore būva tokia daugybė, kad jos pripildo visą orą.

Pavasario laike oras pripildytas dulėmis riestųjų žiedų, alksnių, popelių, bukų, beržų, arnuolų. Vasaros laike ant laukų matome čielus debesies gelsvų dulkių, turėdčių pakelčius juos kaip orlaivį balionelius arba pusleles. Dulkes tuo nuo žiedo gali lėkti net kelias mylias, kol lytus neprivers jas nupulti pavidale geltono lytans.

Neįstabu todėl, jeigu matomos saulės spinduliuose besinesiojančios ore dulės ypač pavasaryje ir vasaros laike susideda iš dulkių žolių ir medžių žiedų. Mena, jog daugybė tų besinesiojančių vasaros laike žiedų dulkių nepasitiekia be įtekmes ir ant žmonių, dulkes tos prie kvėpavimo patenka į kvėpavimo organus ir gimdo slogas, kurios smarkiausiai siaučia ypač berželio mėnesį, žydint žolėms, rugiams ir kitokiems augmenims.

V. Naudingumas dulkių gamtoj.

Pertraukime peržiūrėjimą dulkių sudėjimo, pertrauksime peržiūrėjimą jų pavojingumo mūsų sveikatai, pažiūrėsim, ar jos, apat pavojaus, neatgabena ir naudos, kadangi paprastai ir iš pavojingumo daikto galima naudą ištraukti. Iš tikro dulkes, kokios nešiojasi ore, ne tik blėdi atgabena, bet jos atgabena ir naudą, taigi dulkes tos yra net reikalingos.

Nevienas gal paklausti, kokią naudą gali jos atgabenti, sukurdamas kvėpavimą, gaundamas plaučius, gindydamos visokius nemalonus kentėjimus?

Jeigu jos ištiko atgabena ir nemalonus apsiereiskimus, bet atgabena ir nemažai naudos, jeigu jau ir neminėsim, kad jos pagrina mūsų žemės išveidžį ir visokius ant jos apsiereiskimus, ypač gi matomus prie užtekėjimo ir nusileidimo saulės, saulėtoji dienos ir kiekvieno valando, bet pasirodo, kad jos mums net būtina reikalingos, be biurių dulkių kasdien, ar mes galėtume gyventi ant žemės? Būvo dulkes, kad mes atsiradome ant žemės ir prie jų veisėsi ir vystėsi mūsų veislė, prie jų taikėsi mūsų organizmas, todėl jau jos mums neatbutina reikalingos.

Seniau fizikai tikėjo, jog melyną dangaus ir vandenų parva paeina nuo to, kad teip oras, kaip ir vanduo turi melyną parvą, kurią prie didesnio storumo jų sluogsnio patenka mūsų akys. Toks vienog aiškinimas ne buvo pakankanti ant išaiškinimo visų tų parvų, kokias matome ypač prie nusileidimo ir užtekėjimo saulės. Garsus angliskas mokslinčius Tyndal užsimanė persikrinti, ar oras pats ištiko turi kokią parvą, ar jis yra beparvis, nematomas?

Tirinėjamai šito garsaus mokslinčiaus gar tinal visus pertikrino, jog oras pats yra beparvis, jog jo mūsų akys nemato, galima jį matyti tik per tai, kad jame nešiojasi dulės. Pajėmė atsakanti stiklinį indą, į kurį, pagal norą, galima pripūsti ir vėl išleisti orą, Tyndal per tą cilindrinį indelį lėdė elektrika. Jeigu inde buvo paprastas kambario oras, nors čyatas, bet neperfiltruotas, tai užleisdus elektriską šviesą, vidury cilindro žibėjo balta šviesa; bet užteko tą orą ištraukti iš ano cilindriško stiklinio indelio ir prileisti į jį naują, perleista per ikaitytą iš platinos tinklę, per ką, suprantama, turėjo sudėti visokios ypač organisko paėjimo dulkes, — ir elektriska šviesa, perleista per indelį, jo vidurio neapšvietė, vidury indelio išrodė lyg pripildytą tirštu juoda debesiu. Daugindamas indelių dulkes per neviską jų sudėginimą leidžiant į jį orą, Tyndal apturėjo iš pradžių melsvą miglą, paskui melynumą, dangaus, kuri vis ejo palyti ir perėjo į paprastą beparvį dienos šviesą.

Taigi iš tų bandavinių aiškiai pasirodė, jog priežastis melynios oro parvos yra ne kas kitas, tik buvimas ore dulkių. Jeigu ore dulkių daug, jos atmuša visas spektro, taigi Laumės juostas parvas, kurios kruvoj pasirodo kaip balta šviesa.

Pati šviesa, pagal naujausius ištyrimus, niekuom daugiau nėra, kaip vien atsakančių, vilnių pavidale krutėjimų visą svietu ruimą pripildančios medegos vadinamos etheru; medegos tos mūsų akys negali matyti. Etheras apšaudžia ne tik mus iš visų pusių, ne tik visus rūmus, bet pereina į kunus, pripildo teipogi visus rūmus teip planetų ir žvaigždžių; medega ta yra visur, nors jos mūsų akys nemato.

Kiekvienas šviesos spindulys, kaip ir kitoki spinduliai, kaip antai: šilumos, elektriskų, paeina nuo greitesnio ar palengvesnio krutėjimo ethero vilnių. Pagal greitumą krutėjimo ir ilgumą vilnių mūsų akys perima visokių parvų šviesos spindulius: ilgesnės vilnys atsako palengvesniai krutėjimui ethero ir suteikia akims raudonos parvos spindulius, trumpos gi, taigi greičiau krutėdčios, gimdo melynus arba violetinės parvos spindulius.

Be to visus ethero krutėjimus gali perimti mūsų akys, kadangi ne visi krutėjimai persistato kaip šviesa. Krutėjimus palengvesnius negu duodančius raudoną spalvą mes jaučiame kaip šilumą, krutėjimai gi greitesni negu duodanti violetinę šviesą apsi-

reiskia chemiškais darbais medegų. Nė šilumos spindulių, nė chemiškų mūsų akys nemato, juos vienog atjaučia mūsų kunas; chemiškų spindulių darbai apsiereiskia persikeltimu tų medegų, paveikslan, veikia jie ant brominio sidabro ant fotografiskos klišės.

Jeigu mes į tamsų kambarį, kur nėra višai šviesos, įleisime pliuostelį saulės spindulių per siaurą plyšį ir užleisime tuos spindulius ant stiklinės prizmos, tai jie, patikę ant savo kelio stangesnį už orą medegą, truputį užlūžta, nukrypsta nuo tiesaus kelio ir tarsi užlūžimas spindulių bus juo didesnis, juo trumpesnės bus ethero vilnys, gimdiančios šviesą. Tada kitos prizmos pusę mes matysime ne baltą saulės šviesą, bet visas parvas Laumės juostas. Taigi saulės šviesa, pereidama per stiklinę prizmą pasidalina į parvas, pagal ilgumą vilnių: mažiausiai užlūžta, taigi pasitraukia nuo tiesaus kelio raudonos parvos spinduliai, o violetiniai užlūžta labiausiai, jie pasirodo prie pats krašto toj Laumės juostoj vadinamoj spektro. Ir paprastai ant dangaus Laumės juostoj dryžis violetinės parvos yra prie pats jos krašto.

Tokiu būdu matome, jog ištiko balta šviesa susideda iš visokių parvų spindulių, kuriuos paprastai dalina į septynes pamatinės parvas.

Po šitai paaiškinimui mes galime grįžti prie tolesnio peržiūrėjimo įtekmes dulkių mūsų žemę apskriejančio atmosferoje.

Jeigu ore bus tik smulkiausias dalelės dulkių, galinčios užlūžti tik trumpiausias ethero vilnis, taigi atsakančias labiausiai nukrypstantiems nuo tiesaus kelio šviesos spinduliams, kaip antai mėlyniams arba violetiniams, mūsų akys jaus tik tokių parvų šviesą. Jeigu ore visai nebūtų dulkių, tai spinduliai visai nenusikreiptų nuo savo kelio, todėl užleisdus šviesą ant cilindro, kuriame yra oras visai be dulkių, vidury cilindro pasilieka tamsiu.

Taigi aišku, kad melyną parvą dangaus paeina nuo to, jog angstėnės atmosferos eilėse yra tik smulkiausias dulkių dalelės; apačioj jos stambesnės, per tai žemiau ir dangaus parva baltesnė.

Dabar mes galime geriau suprasti ir puikią melyną dangaus parvą Italijoj, kuri iš trijų pusių apsiausta neduodančių dulkių Terpžeminių jurių, o nuo šiaurų atidalyta augstų Alpų kalnų, neperleidžiančių stambesnių, negalinčių augstai pasikelti dulkių; dėl tų pačių priežasčių dangaus melynės ties oceanais, negu ties sausumais. Parva vandenų paeina teipogi nuo esančių vandenų stambesnių arba smulkesnių dulkių. Žinodami apie įtekme dulkių ant šviesos parvos, mes galime išaiškinti ir puikias parvas dangaus prie užtekėjimo ir nusileidimo saulės; galime išaiškinti raudoną dangaus parvą po smarkesnių vulkanų išsiveržimų, ką matėme ir Chicagoj po garsių vulkanų išsiveržimų ant salos Martinique. Raudonesnė dangaus parva ypač nusileidžiant saulei ir laike smarkesnių, ilgiau besitraukusių vėtrų. Tas paeina nuo to, kad po vulkanų išsiveržimų, arba didelių vėtrų, ore pripildo didelę daugybę pakeltų ir orą stambesnių dulkių.

Be įtekme dulkių neapsiribėjuoja vien pasirodymais visokių parvų ant dangaus, jos turi ir daug svarbesnį uždutį: dulkes prideda prie paskirstymo drėgnumo ant žemės paviršiaus. Jeigu ore nebūtų dulkių, nebūtų nė miglų, nė debesų, nebūtų ir lygių, ramių lytų, kurie teip reikalingi puosiantis mūsų žemės paviršių augmenims. Tą išaiškino vokieškas mokslinčius Eitken.

Šitas mokslinčius savo tirinėjimams pajėmė du stikliniu indą, iš kurį viename buvo paprastas oras, kitame pervalytas, taigi neturintis dulkių. Į abu indus prileido vandens garo. Nuo garo pirminis indas tuojaus prisipildė tiršta migla, antrasis buvo permatomas, jame visai nesidarė migla, taigi debesys. Paskui į abu indus pripylė ant dugno vandens, palaukė, kol vanduo išgaruotų ir dar į indus prileido garo ir paskui į abu indus įdėjo vandens, kuriame buvo paprastas, taigi su dulėmis, oras tuojaus prisipildė tirštu debesiu, antrame, kuriame buvo oras be dulkių, nebuvo matyt nė jokių permainų.

Iš tų bandavinių pasirodė, jog ant to, kad vandens garai galėtų atsirasti į lytinis debesies, neužtenka šaldyti orą, bet reikia, kad jame būtų dalelės kietų medegų, taigi dulkių, apie kurias renkasi atsirastę garai teip kaip ant langų vakaro laike, nusileidus saulei ir atšalus orui.

Kasgi but todėl, jeigu ore nebūtų dulkių, kurios kartais mums visai nepatinka?

Vandens, vietoj melynios parvos, būtų juodi kaip derva. Medžiai mestų tamsius, juodus šešėlius, išrodytų kaip šviesus plotai tamsiuose rūmuose.

Prie tokios šviesos, besirenkančios tik vietose sulaikymo jos spindulių, kambariuose net dienos laike reiktų laikyti žiburius, namus reiktų statyti su dangeliu langu, su atmušiančiomis šviesos vėidrodinėms sienoms.

Vietoj lygių puolančių iš debesų lytų, nuo medžių tekėtų kaipi šaltiniai vandens, jie gimdytų smarkius oro tekėjimus, vėtras, apie kokias mes negalime turėti nė supratimo; vėjai nešiotų ne jau smulkias dulkes, bet pakeltų net mažesnius akmenis, aplink kuriuos rinkytųsi drėgnumas, kuris pavidale baiesnių negu didžiojo tvano laikuose lytų pulstų atgal ant žemės ir gimdytų tvantų naikinančius didelius plotus su gyvenusiais ant jų žvėrimis.

Ant kalnų viršūnių būtų dar baisiau. Vandens garai, negalėdami kitaip atsirasti, trirtėtų ant kalnų viršūnių, čia pavirtę į vandenį, ristųsi nuo viršaus pavidale viską ant savo kelio naikinančių upių, arba, geriau sakant, vandens sienų, prieš kurias nieks gyvas negalėtų atstovėti. Vandens tie nešėtų medžius ir didelius uolų smetus į slėnis ir į jas visus užtvėntų. Čia nesiliautų audros ir viską naikinančios vėtros.

O kas gi but žiemą? Juk tie vandens upeliai, turinti tekėti nuo medžių, pavirstų į ledą, kurio sunkenybės neišlaikytų nė tvirčiausias medis, turėtų nulužti.

(Toliaus bus.)

Iš visur.

|| Berlyno laikraštis „Lokal Anzeiger“ praneša, buk Radomiu, Lenkijoj, bandyta su dinamitu sugriauti bažnyčią (laikraštis ne paduoda kokių Radomiu yra dvi katalikiškos, viena stačiatikiška ir dvi žydų bažnyčios. Rd.). Po eksplozijos ant vietos susirinko 1600 žmonių. Ant vaikymo žmonių atbėgo reiteliai, vedami girtu pulkainio Beletovo, kuris liepė tuojaus šaudyti į žmonių minias. Koksai darbininkas už tai peršovė pulkainiuką, o kareiviai darbininkui sutrupino galvą. Loždiuje ir kituose Lenkijos miestuose kariūnės daboja bažnyčias Czenstochove su dinamitu sugriovė ne seniai čia pastatytą paminklą Aleksandro II.

|| Anot pranešimo korespondento „Czas“ demonstracija, buvusi 13 d. lapkričio priešais bažnyčią Vysų Šventų, buvo Varšavoj su rengta bendromis pajėgoms Lenk. Soc. Partijos, Social-demokratų ir žydų Bundo. Užuštų korespondentas skaito 17, sužestų su viršum 100, iš kurių 63 gydytoji ligonbučiuose. Policistų puolę, girdi, trys. Ant rytojaus po demonstraciją visas piliacus Grzybowski buvo apstatys kareiviais, terų kurių matėsi užtaisytos kanuolės. Tą pačią dieną vienas koksas užkrito nagaika tulai moteriškai, kurios vyras nudurė jį su peiliu ant vietos.

|| 30 d. gruodžio Šiaurinėj Vokietijoj siautė smarkios vėtros, kurios sugriovė diktai triobų; ypač grioše daug lėkies pridirbo. Sugriautos triobos keturias tapatos likosi užmuštos, o daug tyto sužeistų. Ir Anglijos pakrantėse ant jurių ir ant sausumio siautė vėtros, laike kurių daug mažesnių laivų įkosi pagadytų. Londone daug žmonių laike tų vėtrų tapo sužeistų. Belgijoj laike tų vėtrų teipogi daug žmonių likosi užmuštų.

|| Tiflis (ant Kaukazo) miesto roda užgry priverstiną lankymą mokyklų, kurias visi, vaikai, priaugę atsakančių metų, turi lankyti. Tokių reikalingų skaitlių miestams parengs savo kaštis. Tokiu būdu Tiflis bus pirminis miestas Maskolijoj, kuriame liekasi įvestas priverstas lankymas mokyklų. Tiflis vienog yra ne maskolij apgyventas miestas, daugumas miesto rodos sanarių yra armenų ir gruzinų.

|| Maskolija vėl užtrubėzuoše į jėsko pakolos ant karės vedimo. Dabar nori pasiskolinti 300000000 dol. Vokietijos bankieriai žada parupinti 100 milijonų doliarų, likusią dalį be abejonės parupis Prancūzija. Su Berlyno bankieriu Mendelsohnu padarė jau randas sutarimą. Mendelsohn pasidada surasti Vokietijoj 115 milijonų doliarų ant 4% palukeny.

|| Vyskupas Blenk, ant salos Porto Rico, suspendavo katalikiškus kunigus miestuose Paradise ir Zunaga, atėmė nuo jų bažnyčias ir prisakė išsinešinti nuo salos Porto Rico. Kuom tie vyskupo nubautsi kunigai nusidėjo, nežinia. Mat vyskapai su kunigais elgiasi dar despotiškai, negu maskoliskas caras su savo urėdinkais.

|| Vokietijos ciecorius išleido prisakymą kariūnėms viršininkams, kad jie ir sumaniausiu kariūnėm ne darytų unteroficierais, jeigu tie turi per karštą kraują ir ne gali savęs suvaldyti. Tuom Mat Vyskapai su kunigais elgiasi dar despotiškai, negu maskoliskas caras su savo urėdinkais.

|| Kazanijų pasibaigė prova Stojano, kuris iš moteriško stačiatikiško klištoriaus pavogė garų Maskolijoj stebuklingą abrodą Kazanijos Motinukos Dievo. Sudas už tai Stojaną nusprendė ant 12 metų į Siberijos kastytes. Stojan patį abrodą sudegino, išėmęs iš jo brangius akmenėlius.

|| Dabar išėjo į aikštę, kodėl pas Amerikos ambasadorių Peterburge iš Novgorodo gubernijos atėjo telegramas su prašymu, kad tuojaus būtų ten išsiųstas ambasados sekretorius. Mat mieste Medvedica yra nelaisvė japoniški oficierai, su kuriais maskolij tankiai bauriai elgiasi.

|| Iš Peturburgo išgabeno per rubelij anglijon, augintoj caro mergaičių. Ji mat gana tankiai prisigriebdavo į caro kambarį ir perkopiodavo svarbesnius raštus. Pasirodė, kad ji buvo agentė angliškio rando, tyčia atsiųsta į Maskoliją ant šnipinėjimo, o caro šeimynoj ant to ne truko jai geros progos.

|| Ant Kaukazo, Baku apskrityj, [Maskolijoj], kur yra didžiausi ant svieto kerosino laukai, sustraikavo išnaudojami darbininkai; štraikavo dalyvausiu su viršum 20000 darbininkų. Valdžios bijosi čia maistų darbininkų.

|| Maskolijoj moterys turtingų maskolijai sutvėrė teip vadinamą maskolijai-japonišką lygą, prie kurios prigulėti kvietia teipogi japoniškas moteris. Mieris tos ypatiškos lygos yra reikalaus užbaigimo dabartinės karės.

|| Vokietijoj, mieste Nordhansens, prekėjas Hertel, kadangi prekysta jo ejo prastai, nusiminine, naktį pakilęs iš lovos, su kirviu sukopiojo savo miegančią patį ir dveją vaikų, o paskui pats nusizudė.

|| Urališką kazokų žemę, rytinėj Maskolijoj, apsiereiskė epidemika liga panaši į azijatišką marą. Nuo tos ligos nuo lapkričio mėnesio iki Kalėdų pasimirė 190 ypatų.

|| Po naujų metų Vokietijos parlamentui bus ant užgyrimo paduotos tiesos 10 val. ilgiausios darbo dienos, ilgiau dirbti nė joks fabrikantas neturės paskui tiesos verst darbininkus.

|| Kablyiai neseniai apstojo Morokko viešpatystę miestą Alcazar. Miestas išsipirko, užmokėdamas kontribuciją. Dabar kablyiai vėl prisitariuo prie miesto ir vėl reikalauja pinigų.

|| Londone surestavo du netikrų pinigų dirbėjus, kurie daug jų padirbtų 5 svarų sterlingų popierinių pinigų paleido Europoj ir Amerikoj.

|| Mieste Valparaiso, republikoj Čili, amerikoniški jūrininkai nuo kariško laivo, išlipę ant kranto, pasigėrė ir pradėjo užpildinėti ant praivių.

|| Netoli Paryžiaus, antBoulgne geležinkelio, susimušė du trukai. Prie to 12 ypatų likosi užmuštų, o 20 sunkiai apkultų.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

|| Mieste Šuša, ant Kaukazo, 28 d. gruodžio likosi nudurtas policijos viršininkas Sacharov.

varau be jokios ceremonijos pas Duktį ir gana.

— O kaip, klebonai, — tarė plonu balsu jaunesnioj bajorė — ar vis da nepasitauso tamistos santikiai su kamendoriu?

— Kur ten taisysis! — numojė ranka Bačkėvyčia. — Juo tolyn, juo vis blogyn eina. Kaip už kokią nudėmę vis man atsiūnia vyskupas tokius botagus. Kad nors vienas būtų žmoniškesnis!... Bet prašau, ponitės, valgykit... Maž ir tamistos geriate arbatą su koniaku?... Prašau mėginti... Labai gerai prieš kelionę... Kodėl tamistos kiaušinių neragaujat? vis tebera... Bet žingeidi bajorė, švelniai padėkavoji klebonui ir prisidėjusi naujo valgio, vėl paklausė:

— Bet dabar, klebonas, jau nebesiskusi vyskupui? Jis teip rukosi ant tų skundų — negali tamistos suprasti... Juk tamistos žinot, jei aną kartą ne aplinkinių bajorų prašymas, jau būtų kitur perkėlus mūsų kleboną? Sako, kad teip nepatinka, tai... — vėl išsiškoko gospadinė, bet, pažiūrėjusi į kleboną, vėl nutilo.

— Ką begelbės skusties? — atsakė tarsi, nusimojęs ranka. — Reikia kęst, reikia neit kryžius... Aš per kitus, visai ne savo vardą, pranešiu vyskupui, kad jis litvomanas, — žiūrėsim, ar ir tuomet jis iš čia neisbėdės... — Ar tai jis litvomanas? ištikro? — net pašoko nuo vietos abidvi bajori. — O butinai reikia pranešt, butinai!

— Taigi, taigi, — aš ir lauzau dabar galvą, kaip čia būtų geriau padariusi... Man to viso jau perdaug!... Supraskit, ponitės: jo skrynutei radau apie dešimtį visokių litvomanų knygelę, tai aš, nieko nesakydamas, ir įmečiau jas į pečių... Jis žmonės dalina... Gailiuosi, kad sudeginau: būčiau vyskupui... — O ką jis? — žingeidavo viešnios.

— Jis? Vaikščiojo kelias dienas, lyg apsilbęs, bet niekam iš mūsų apie tai nė šnipti!... Jis — gudrus! Zino kuo jam už tai kvepia... Bijoj klausit, kuo man rodos, jis vėl da daugiau atsigabeno, nes dabar jo skrynute vis užrakinta.

— O, jis gudrus! — vėl išsiškoko gospadinė. — Ten jau nebelaiko; rodos, špitolinkui duoda pasiėpt, — mačiau tyloms su juo šnekančias... Aš savo rakteliu atsakau jo skrynutei, bet teradai ten tik surį į pusę kepto viščiuko... — Matot, tamistos, — pridūrė klebonas — ką jam parapijonis atneša, jis sau pasislepia, neatiduoda... su kasniu slepiasi, kaip koks piktadėlis, — jau antrą kokią man tenka turėt... — Ar jis prie stalo neprivalgo, ar ką, kad skrynutei slepia, ką jam žmonės atneša? — stebėjosi viena bajorė.

— Ką veiks neprivalgęs, — atšėdė Bačkėvyčia — jau tokios „nėturos“... — O mes, kaip aptikom jo godumą, tai ir jam pamierkavojam — pridūrė gospadinė. — Oje, kad tik neateitų, — umai susirupino — jau vėlu... Šėdien nė dvidešimties žmonių prie klausyklos neturėjo.

— Nuiek, pažiūrėk! Ištikrų, gali užteiti — pasakė klebonas jau įeinančiai gospadinei ir, kreipdamasi prie ponį, vėl ėmė užpultinai prašyti:

— Betgi, tamstytes, valgykit, gerkit!... Labai prašau... Nedėykite tamistos — užteks: aciū Dievui yra viso pilna... — Mes, klebonas, ir per vestuves tiek neprivalgom, mums niekur netenka sutikt teip gardžiai suitaista, kaip čia.

— Labai prašau... Jei teip patinka, tai prašau visai dienai prisivalgyt... Dar to gardausiaus „holendercko“... Ak, tamistos da selcesony neragavoti... Tuo tarpu pridurimui įlėkė per duris šaukdamas gospadinė:

— Eina, jau ateina... Ir puolė prie stalo, kaip patelė, gindama savo vaikus nuo laukinio žvėries. Griebė nuo stalo, ką nutvėrusi, ir vilko spinton kavoti. Klebonas, atmaukęs rankoves, griebė už koniako butelio, pasikišė po pažastę „holenderkaj“, iškinkė ranką sučiuopio torielką su šaltelienu ir nulėkė paskui paspaudinė priestopą.

— Atsiprašau, labai atsiprašau, ponitės, — besiruodamas kalbėjo Bačkėvyčia — tamistos pačios kaltos, jie alkanos likę... — Kurgi, klebonas, mes sočiai! — Tamistos pačios kaltos: aš sakiau: prašau skubint, prašiau... — kalbėjo pridūręs ir visas paraudęs klebonas; o teip pat paraudusi ir pridususi gospadinė jau susėjo išimti iš spintos sausą paprastą Lietuvos surio galą ir juodos duonos kėpalą.

Per kiemą palengvėlia, vos kolas pavilkdamas, ėjo iš bažnyčios išbals, pageltęs Duktus. Sausas džiūvos kornyls plėšėsi jam kas kelios minutes iš gerklės, iš apip...

plyšusių pirštinių kylojo pamėlynę pirštai. Jau buvo bejeigas į kleboniją, kaip, užėjęs jam kelią, koks sodietis ėmė kasinį apie ką kalbėti. Ilgai šnekėjo su juo jaunas kamendorių, atrėmęs savo ilgą, sudžiuvusį kumą į jauną obelį. Šnekėjo, kosto, rankomis mojavė, ant galo, paspaudė žmogui ranką, kuris nė nepasilenkė jo rankos pabučiuot, ir įėjo į kleboniją.

Priemėnį vėl smarkiai sukosėjo, nusivilko ir įėjo valgomąjį. Radęs ten viešias, mandagiai nulenkė galvą ir pasakė lietuviskai: „Labas rytas ponioni!“

— Labas rytas, kunigėli! — atsakė viena iš bajorių lenkiškai, o kita, nenorėdama nemandagiai pasirodyti, nieko nesakydama, ištiesė kamendoriui ranką ir neiškiaisi sukvėmė po nosia savo pravardę.

— Prašom, kunigėli sėsties! — sausiai pasakė gospadinė. — Užsikalbėj tamista perligai kieme — arbata atfalo... — Nieko, bus geras — vėl lietuviskai atsakė kamendorių, kuris kasdien šaltą arbatą gerdavo ir kasdien vis naują to priežastį girdėdavo nuo klebono gospadinės, norint anaiptol ne kasdien „užsinekdavo“.

Kamendorių atsisėdo užstalen. Prieš jį stovėjo silpnos atausios arbatos stiklinė. Įdėjo porą šmotelių cukraus, bet jis anaiptol nenorėjo sutirpti. Godžiai pažėmė kėpalą, atsiėmė, pažėmė surį, bet jokių būdu negalėjo jo nė šmotelio atkrapšyti: gal nuo kelių metų laikę gospadinė tą, ubagės atneštą „ant mišų“ surį... kamendorių... Krapietė, krapietė, jį, nabagas, gramdė, gramdė peiliu — nieko nepadarė: nudulkė keli trupinėliai ir vėl draskyt, kaip uolą... Nusijųsojo kamendorių, pabėdė surių per stalą — jis sudundėjo, kaip akmenukas... Bačkėvičia atsigrįžo prie ponį:

— Ko mes čia sėdim? Prasau į salioną.

Ir visi trys nuėjo. Paskui jų nusėkė ir gospadinė. O Duktus pasilikio užstalenį su šaltos arbatos stikline ir kietu surio šmoteliu, kurio neįveikęs, ėmė valgyti vieną juodą duoną.

plyšusių pirštinių kylojo pamėlynę pirštai. Jau buvo bejeigas į kleboniją, kaip, užėjęs jam kelią, koks sodietis ėmė kasinį apie ką kalbėti. Ilgai šnekėjo su juo jaunas kamendorių, atrėmęs savo ilgą, sudžiuvusį kumą į jauną obelį. Šnekėjo, kosto, rankomis mojavė, ant galo, paspaudė žmogui ranką, kuris nė nepasilenkė jo rankos pabučiuot, ir įėjo į kleboniją.

Priemėnį vėl smarkiai sukosėjo, nusivilko ir įėjo valgomąjį. Radęs ten viešias, mandagiai nulenkė galvą ir pasakė lietuviskai: „Labas rytas ponioni!“

— Labas rytas, kunigėli! — atsakė viena iš bajorių lenkiškai, o kita, nenorėdama nemandagiai pasirodyti, nieko nesakydama, ištiesė kamendoriui ranką ir neiškiaisi sukvėmė po nosia savo pravardę.

— Prašom, kunigė

